

ROZWIEWAĆ (4) *vb impf*

o jasne, e pochylone.

praes 3 sg rozwiéwã (4). ◊ [*part praes act* rozwiéwając.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Porywając swą siłą cząsteczki czegoś, sprawiać, że się przemieszczają, ulatują gdzieś, giną; difflare Cn (4) :

[*rozwiewać po czym: Powietrze zaś bezliż ciepłe [...]/ duch rozpułzcza/ prágnienie mnoży/ siły dułzne potłumia/ trawienia w żołądku nie dopułzcza/ ogień przyrodzony (ktory ieft naczynie ftrawności) po ćiele rozwiewáiąc. Cresc 1571 4.*]

a. *O niszczącym podmuchu wiatru; differre, dissipare Cn* (4) :

Fraza: »wiatr (a. [wicher]) rozwiewa« (4): [Będą [grzesznicy] iáko plewy ná wietrze/ y iáko perzyná/ kthorą wicher rozwiewa [*turbo dispergit*]. *Leop Iob 21/18* (*Linde s.v. rozwiac*); *WujBib Iob 21/18*].

~ *rozwiewa od czego* (1): ktore [*proch albo plewy*] wiatr barzo richło rozwiewa/ od ziemie *WróbŻółt B2*.

W porównaniu (1): *KrowObr 23v cf W przen.*

Zwrot: »obłoki rozwiewać« (1): Iż to łą [...] obłoki/ ktore wiátr rozwiewá. *KrowObr 73v.*

Szereg: »rozwiewać albo wywracać« (1): ktorą [*opokę*] áni wodá plocze/ álbo podrywa/ áni wyátr rozwyewa álbo wywraca *KromRozm II tv.*~

W przen (1) : A batzył to tedy? iáko ten twoy dowod ieft fláby/ y nitzemny/ kthory wiáthr iáko páiętzyne rozwiewa? *KrowObr 23v.*

Formacje współrdzenne cf WIAĆ.

Cf [**ROZWIEWAJĄCY**], [**ROZWIEWAN**]

ZCh